

PORED

DÂY NÚI LIÊN MINH

HỒ FACER

ĐÔI CÁT

B

EVER BURN

VÙNG ĐÔNG BĂNG

VÙNG SA MẠC

Làng NHÂN MÃ

RỪNG ZOMBETA

VUA NGƯỜI LUN

LE BAST

RỪNG BATALES

VÙNG QUỐC GALANTY

DÂY NÚI ĐẠI BĂNG

CÁNH ĐỒNG GENARATED

DÂY NÚI CE ERADAS

Làng DVALINN

DÂY NÚI CÁNH RỒNG

Giới thiệu nhân vật

- **Jim:** Biệt danh của Nam, con trai của Thành – Người Sao Chổi – siêu nhân nổi tiếng. Jim có khả năng chuyển mái tóc đen thành trắng. Sở hữu thanh kiếm Excalibur.
- **Phù thủy Tony:** Nay đây mai đó, bí ẩn, quyền năng phép thuật kì lạ.
- **Raucast:** Chú quạ, được Tony cử theo Jim, hướng dẫn cậu trong hành trình của mình.
- **Equelus:** Nhân Mã, tính cách sắt đá và cục cằn, thủ lĩnh đội tuần tra làng Uran, hậu duệ của nhân mã huyền thoại Chiron, thầy dạy quyền năng.
- **Domicis:** Người lai cá sống ven hồ Facer, chủ quán trọ.

Những Người Con Của Rồng:

*Con cháu của những giống người ma thuật,
học trò của Merlin*

- **John:** Có đôi mắt vàng, quá khứ bí ẩn, có khả năng tính toán và điều hành vượt trội.
- **Luke:** Người Mĩ, nhỏ bé lạc quan, di chuyển nhanh hơn tên bắn, mang huyết thống Người Lùn, có khả năng tạo lửa thành vũ khí.
- **Geogre:** Chàng khổng lồ đến từ Ai Cập, ít nói, am hiểu thần thoại thế giới. Có sức mạnh ghê gớm, với những cú đấm nóng chảy kẻ thù.
- **Sarah:** Cô gái có khả năng bật nhảy cao, di chuyển trên không và cú đá rực lửa.
- **Kim:** Cô gái khiếm thính, giao tiếp bằng cách tạo ra những nét chữ bằng lửa, có khả năng bay và bắn lửa từ trên cao.

CHƯƠNG I

Nhiệm vụ ngoài không gian

Jim giật mình thức giấc khi nghe tiếng mẹ gọi vọng lên từ dưới nhà. Cậu bé ngồi dậy, nhìn vào gương. Jim mới mười bốn tuổi, người Việt Nam. Tóc cậu trắng toát, bầm sinh đã vậy, màu tóc Jim thừa hưởng từ mẹ. Mẹ cậu là người Việt “trăm phần trăm”, dù mẹ luôn muốn được gọi bằng tên ở nhà là Amy. Jim cũng giống mẹ, thích được gọi bằng tên ở nhà.

Jim vào phòng tắm, đánh răng rửa mặt. Cậu quay lại phòng ngủ, mặc đồng phục đi học rồi lao nhanh xuống tầng một. Jim qua phòng khách, ông bà cậu đang ngồi xem tivi. Bộ giáp Hiệp Sĩ Đỏ và Hiệp Sĩ Đen của họ treo hai bên cửa ra vào.

– Vafab! – Ông Jim nói. – Chuyển kênh.

– Tuân lệnh! – Trợ lí ảo đáp.

Jim vào phòng ăn, cô Amy, mẹ cậu đang nấu bữa sáng, mái tóc trắng xõa xuống vai. Mẹ quay lại, bảo:

– Cuối cùng con cũng xuống rồi, – cô liếc mái tóc của Jim. – Con nên đổi màu tóc trước khi đi học.

– Được rồi ạ! – Jim đáp.

Thoáng chốc, mái tóc trắng của Jim đổi thành màu đen. Đây là siêu năng lực duy nhất của cậu. Thành, ba cậu có thể điều khiển lửa; Amy, mẹ cậu đọc được suy nghĩ người khác, vì thế nên Jim phải nghĩ ngợi rất cẩn thận khi ở gần mẹ.

Nhưng cô Amy vẫn cảm nhận được nỗi âu lo của con trai. Cô nói:

– Đừng lo, sức mạnh của con chỉ chưa bộc lộ thôi. Sớm muộn con cũng sẽ tìm ra nó.

– Con hi vọng vậy! – Jim trả lời, rồi nghĩ thầm. – Con chú Người Vô Hình có sức mạnh khi mới lên ba, giờ nó đã thành bậc thầy chơi trốn tìm.

Amy biết Jim đang nghĩ gì, nhưng cô không nói gì thêm nữa.

Thành bước vào phòng. Nhiều năm trôi qua, Thành vẫn thích mặc áo phong đen, khoác áo da bên ngoài, đeo vòng cổ mặt ngọc tím hình thoi. Nhưng Jim thấy rất lạ, sắp đến giờ đi làm rồi, lẽ ra ba cậu phải mặc bộ đồ kỹ sư chứ. Jim chưa kịp nói, Amy đã lên tiếng:

– Nay, còn mười phút nữa đến giờ đi học rồi.

– Làm sao kịp được đây? – Jim hốt hoảng, cậu nhận ra mình dậy quá muộn.

– Đừng lo! – Thành trả lời. – Ba có thể đưa con đến trường trong một phút, cứ từ từ ăn sáng đi.

Jim nhận chiếc bánh mì từ mẹ. Cậu ăn thật nhanh rồi ra sân với ba. Thành đưa tay cho con nắm.

– Con đã sẵn sàng chưa?

– Dạ, được rồi ạ! – Jim gật đầu.

Toàn thân của Thành bốc cháy, ông phóng lên trời, kéo theo Jim. Cả hai bay vọt qua nhiều tòa nhà, là là trên đầu những chiếc xe ô tô.

– Chúng ta còn khối thời gian. – Thành nói giữa tiếng gió rít. – Con có muốn vòng qua Thành phố Trên Không không?

– Rất muốn ạ! – Jim hào hứng.

Hai ba con Thành phóng thẳng đến rừng Sác.

Từ xa, Jim có thể thấy Thành phố Trên Không lơ lửng giữa không trung. Từ lâu, Thành phố không còn phải tàng hình nữa. Ngay rìa mái vòm kính, Người Vô Hình đứng vẫy tay chào ba con họ. Mái tóc che một con mắt của ông vẫn vậy, chỉ có tấm áo khoác vàng thay bằng bộ đồ *vest* cùng chiếc mũ thị trường. Thành và Jim vẫy Người Vô Hình. Cả hai ba con bay lượn quanh Thành phố Trên Không rồi vòng lại Thành phố Càn Giô. Chỉ trong một giây, hai ba con đã đáp xuống cổng trường Jim.

– Nhớ nhé Nam... – Thành thì thầm. – Con sẽ đến nhà chú Người Vô Hình hôm nay. Chú đang nóng lòng muốn gặp “người tên Nam tuyệt vời thứ nhì” đấy. (Thứ nhất chính là Người Vô Hình.)

– Còn ba đến NASA theo lời triệu tập tuyệt mật... – Jim tiếp lời.

– Được rồi! – Thành kết thúc câu chuyện. – Học cho tốt, đừng có đổi màu tóc giữa giờ học.

– Con nhớ rồi! – Jim gật đầu.

Jim bước vào sân trường.

“Không biết đó là lời triệu tập gì nhỉ?” – Jim tự hỏi, đã rất lâu cậu chưa thấy ba phải nhận bất cứ nhiệm vụ nào.

* * *

Jim chờ trước cổng trường. Thành đáp từ trên trời xuống. Người xung quanh thấy cảnh tượng đó, kêu lên kinh ngạc và phấn khích.

– Ổn rồi! – Thành nói. – Ba con mình đi thôi!

Thành cùng con trai bay nhanh về phía Thành phố Trên Không, đến ngay trước cửa nhà Người Vô Hình.

– Cuối cùng hai ba con cũng đến! – Người Vô Hình mỉm cười, giờ ông đã mặc lại áo khoác vàng.

– Hai chú cháu nói chuyện vui nhé! – Thành vội vã. – Giờ tớ phải đi ngay rồi.

– Khoan! – Người Vô Hình đưa tay lên vai Thành.

– Sao vậy? – Thành quay lại.

– Tự nhiên cậu bảo có nhiệm vụ... – Người Vô Hình thì thầm. – Liệu có nguy hiểm không?

– Đương nhiên là không rồi! – Thành đáp, xách cặp lên phóng vụt đi.

Một tiếng sau, phi thuyền tam giác sơn vàng đáp xuống Washington D.C, ngay trước trụ sở NASA. Thành nhảy khỏi phi thuyền tàu, đột nhiên nghe thấy tiếng đáp đất rất mạnh, ông quay phắt lại. Jim vừa trèo xuống từ ghế sau con tàu, đang nở nụ cười hối lỗi với ông.

– Sao con lại ở đây? – Thành ngạc nhiên hỏi.

– Ba không giấu con được đâu! – Jim đáp. – Chắc chắn đang có chuyện khủng khiếp xảy ra! Nên con mới lên lên tàu!

– Chẳng kịp đưa con về nữa rồi. – Thành liếc đồng hồ đeo tay. – Ba phải đưa con vào cùng thôi.

Hai ba con đi qua cửa kính, vào hành lang rộng màu trắng. Vừa đi, Thành vừa lấy một loa phiên dịch nhỏ cài vào túi áo, rồi bấm nút. Ông cũng đưa Jim một cái.

– May mà ba có mang thêm một cái nữa đề phòng.

Đầu kia hành lang, một người mặc đồng phục NASA đợi sẵn trước cửa thang máy.

– Chúng tôi đang đợi ông đây. – Ông ta nói tiếng Anh, nhưng qua loa phiên dịch, hai ba con đều nghe thấy tiếng Việt. – Tình hình rất nguy cấp!

– Còn bao lâu nữa hả Tom? – Thành hỏi.

– Khoảng nửa tiếng! – Ông Tom trả lời. – Nhưng có thể sớm hơn.

– Ba, rốt cuộc có chuyện gì vậy? – Jim lên tiếng. – Điều gì sẽ xảy ra trong ba mươi phút nữa ạ?